

Stefano Keizers

TWEE LUITENANTEN

Lebowski Publishers, Amsterdam 2018

© Gover Meit, 2018

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: Bas van Vuurde

Typografie: Krijnie Gerritsen, bijzee

Auteursfoto: Jean-Marc Ayrault

(Eind)redactie: Jasper Henderson, Roel van Diepen

Zieke puber: P. Laksteen

ISBN 978 90 488 4646 7

NUR 301

www.stefanokeizers.nl

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Lebowski is een (middelmatige) imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechters voorgehouden.

Als je met je lange vingers aan mijn kontje wil zitten of anderzijds geïnteresseerd bent in het zien dan wel ruiken van mijn kontje dan moet je er snel bij zijn want rondom alle kortingsacties in binnen- en buitenland hangt een sfeer van 'op=op' en daarenboven hebben we niet de hele dag de tijd.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Geheime Codering van de Delen:	11
Deel II	13
Stephano	15
Barry	16
Margareth Thatcher	18
HAL	33
Keulemans	22
Brenda	24
Regilio Tuur	26
Bojana	28
De heer De Boot	33
Teffie Teffteffssen	32
HALO-Kinderen	33
Asli Toy	33
Frau Frau	38
Greetje	41
Ruben I	43
Dr. Oetker	44
Sylvester	33
Orakel LXXII	48
Orakel X	50
Orakel T	52
HET GLAZEN OLIFANTJE	33
Tiffany's Gallery	56
Aino	58
Dankwoord	61
Noortje	33

Dreverhaven	64
Her'vat Kostić	66
Hondje	68
Rens Binnekade	70
Žoudan Wasš	72
Ruben II	75
Tim	33
Heen / Poon	79
THERE IS ALWAYS A GOOD SIDE	80
AND A BAD SIDE	81
Haye Koningsveld	82
Clio	84
'Why the Chinese People Hate Me'	86
Goudklompje	88
Hanne	98
Kokkie en Gerald	33
Mijn Wensen	102
Haasje Potatoe	33
De Duivel	33
Faaf Warf	33
Karin	33
Vrouwmet Zwarthaar	110
JUSTINKEESSTANLEYMESANNEWILPIJPEN	112
Felicia	114
Vivian Lampe (Door Simon)	116
Zee-egeltje	119
Ruben III	121
Het Leven	122
Alleen voor de gekken	125
Nawoord	127
Over de schrijver	128

Voorwoord

Dit is dus die opgetunedede Hofstadpunker. Die Missy Elliot-achtige, die je het licht in de ogen niet gunt. Je kunt er lang of kort over zijn. Ik ga mijn spreekbeurt houden over mijn konijn.

Ik probeer mij te herinneren wat ik verder nog wil vertellen terwijl ik met een splinterpincet van Het Kruidvat hele nare, vervelende dingen doe. Ik heb misschien een heleboel nare, vervelende dingen gedaan maar toch ben ik van mening dat ik niemand tot last ben geweest. Of je het daarmee eens bent is nog maar zeer de vraag.

Amsterdam, oktober 2013

RAND

HOEKSTRA

HET EINDE VAN DE WERELD...

DE
HEL

Eindhoven

De LAGEN LANDEN

20 18

1:200

Geheime Codering van de Delen:

!Spoiler Alert!

Deel I = Een Vriend / Hij likte zich / Inn

Deel II = Recapituleren

Deel III = De Politie™

Deel IV = Deel Vijf

Deel VI = Het Rijke Leven (Catering niet Begroot)

Deel V = Eén Piloot

Vincenzo de Corazón is de vierde roman van Alberto Sincles (1976) die wordt uitgegeven bij Uitgeverij Boom. Sincles wordt wereldwijd geprezen om de veelzijdige beschrijvingen van zijn thuisland en hij is een meester in het opwekken van emoties. Hij gaat dikwijls voor drie maanden op stage.

Deel II

‘Wrikken en Mackenbachjes’

Stephano

Ze zaten met z'n drieën in de kamer
Ze wilden cocaïne gaan gebruiken
Ze hadden bij elkaar ongeveer 22 euro
Ze hadden ook patat gegeten

Ze belden Rik, die kon niet
Toen belden ze Toldo, die kwam maar had maar 6 euro
Hij bracht wel patat mee
Ze belden ook Iris en Kirsten, die aten ook van de patat
Ze aten allemaal van de patat die Toldo had meegebracht

Ze belden Stephano
Stephano kwam met 17 euro
Stephano ging nog een fles prosecco kopen bij de avondwinkel
Hij kwam terug met 11 euro

Ze hadden een werktafel in de woonkamer gezet
Daarop hadden ze alle patat gelegd en ook de drankjes
Ze zaten onderuitgezakt en sliepen bijna

Het licht in de kamer was okerkleurig
Soms stond er iemand op
Ik denk om naar de wc te gaan
Boppo en zijn crew waren verkeerd gereden en besloten om toch maar
naar huis te gaan

Ze belden Luís
Die zat in Rotterdam
Luís hield een heel betoog aan de telefoon en het was wel grappig
Iedereen kan de groeten krijgen van Luís

Ze belden Jamie en daarna Paul
Gewoon voor de gezelligheid
Daarna belden ze Roger
Die kon ook niet

Ze belden Barry
Barry had genoeg geld, en poppers
Barry gaf ze allemaal poppers
Ze aten meer patat
Ook verse patat
Verschillende mensen begonnen te dansen op 'Hypnotize' van Notorious
B.I.G.

Barry verpestte de sfeer op de avond

Barry

Ik had toentertijd al veel vrienden versleten. Ik had al vrienden gehad op de basisschool, met hen stond ik op het schoolplein. Later gingen we ook met z'n allen tegelijk van de glijbaan. Tegenwoordig mag dat niet meer.

Ik was ergens tussen de achttien en de veertig en ik zat op de betonnen rand van een aflopende constructie in Almere. De telefoon ging (ik zeg bewust niet '*mijn* telefoon' omdat ik een leasecontract had en dat liep nog een jaar) en mijn lange vette haren waren nat dus toen ik opnam zat er allemaal water op het scherm. De stem aan de andere kant van de lijn klonk heel zacht. Het was de nieuwe vriend die ik gemaakt had. Ik zou hem die avond gaan bezoeken nadat ik het vuil van mijn opa had opgeruimd. Hij vroeg of ik al klaar was. Ik zei: 'Nee'. Hij had de week daarvoor nog geklaagd omdat z'n vriendin de hele tijd vroeg of *hij* al klaar was. Maar ik vond hem heel aardig, dus ik zei het niet.

Ik veegde de telefoon droog met de natte mouw van mijn jas. 'Water trekt water aan.' Dat zei een andere vriend van mij een keer tijdens het afwassen in de verzorgingsles. Hem zie ik nou niet meer.

Ik bracht het vuil van mijn opa naar de verzamelplaats. Ik moest een groene geplastificeerde chipkaart tegen een kaartlezer houden en toen ging de klep van de bak open. Ik gooide het vuil erin.

De vriend had een week daarvoor nog geklaagd over het afvalsysteem in Die-men, waarbij je zo'n zelfde kaart nodig hebt. Hij beweerde dat hij nog nooit zoiets gezien had. Ik wees hem op het feit dat men in Almere Centrum al jaren zo'n systeem heeft. En hij woont dichterbij Almere Centrum dan bij Diemen.

Ik vond hem toen niet opeens *onaardig*. Ik zei het omdat we aan het discussiëren waren. Het gesprek zou dood zijn gevallen als ik van het ene op het andere moment niets meer gezegd had.

Ik moest de chipkaart terugbrengen naar mijn opa. Het was een barre tocht van meer dan een kilometer. Ik liep over grote vlaktes stortzand en langs talloze onvoltooide bouwprojecten.

Tijdens mijn wandeling zag ik aan de rand van de snelweg een tankstation met daarnaast een particuliere eetgelegenheid. Het restaurant, als je het zo wilt noemen, had een lichtgevend uithangbord op het dak staan met een naam erop. Ik heb dit hele stuk geschreven met mijn broek op de knieën.